

Deyðsjúkur í 15 ár

ÓTRÚLIGT AT EG LIVI ENN

– Dialysulívið viðförir eitt hart umhvørvi, tí vit síggja pínu og sorg hjá hvørjum øðrum, og eg síggi, tá hini doyggja burturfrá. So hugsi eg, nær tað er mín túrur, sigur Eiler á Líknargøtu, sum seinastu 15 árin hevur verið dialysusjúklingur. Hann hevur eingi nýru og bert 16 prosent funktiún í hjartanum

BARBARA HOLM

»At siga hann bara er dialysusjúklingur, tað er ov einfalt, tí so sera nógvar aðrar fylgisjúkur hava rakt hann síðani hann gjørdist sjúkur«.

Orðini eigur 57 ára gamla Hallbjørg Hansen. Seinastu 15 árin hevur hon staðið við liðina á 62 ára gamla Eiler á Líknargøtu, og saman eru tey farin gjøgnum tað, sum tey bæði umrøða sum eitt ómenniskjaligt tíðarskeið. Hesin dagurin vit hittast til eitt prát, er ein av goðu døgnum hjá Eileri.

Hann orkar betur í dag, enn hann ger aðrar dagar. Ein stór orsök til tað er, at í dag sleppur hann undan at fara í dialysu. Men gongur ov lang tíð millum dialysurnar, so fyllist Eiler við vætu, og gerst sera ússaligur.

– Eg eri avhengigur av dialysunum, men eg orki betur at liva teir dagarnar eg sleppi undan, sig-

Eg havi onkuntið hugsað um at sleppa herfrá. Tað er ímóti øllum oddsunum, at eg eri her enn, men onkursvegna havi eg klárað at siglt millum skerini. Men tað er tyngjandi«

ur høgi, príði maðurin, sum í dag einki nýra hevur í kroppinum.

Tilgongdin hevur verið long, men byrjanin til hetta lívið kom sum eitt skot frá himli ein dag í 2001.

Gjørdist akutsjúkur

Í 2001 gjørdist Eiler á Líknargøtu akutsjúkur. Tað vísti seg, at Eiler hevði blóðforgiftning, og í fimm dagar varð Eiler lagdur undir skurð heili fyra ferðir, við tí fyri eyga, at burturbeina ein part av tarmunum. Eftir tvær skurðviðgerðir á landsjúkrahúsinum varð hann sendur til ríkissjúkrahúsið til enn tvær skurðviðgerðir – og fjórðu ferð eydnaðist umsíðir at skera tann sjúka partin burtur. Og útlitini vóru ring – einans 10 prosent kjansur fyri at yvirliva. Hóast tað eydnaðist, so var tað ein harður umgangur.

– Alt steðgaði upp í kroppinum,

og eg varð lagdur í koma í trýggjar viku, greiðir Eiler frá.

Tarmarnir vóru lagdir út gjøgnum síðuna í nakrar mánaðir og allur mobilitetur hjá Eileri hvarv. Hann gjørdist lamin.

– Tað var ræðuliga hart, tí eg hevði ongan matarlyst og tapti meg yvir 30 kilo, greiðir Eiler frá.

Men eftir eini fyra mánaðir vóru tarmarnir innopereraðir aftur, og Eiler fekk hug at eta, og fór samstundis undir uppافتurvenjing av kroppinum.

– Úrslitið av hesum var, at nýruni hjá mær ikki fóru í gongd aftur, og hjarta varð illa skatt av einum blóðtøppi, sum eg fekk boð um eisini hevði verið har, sigur Eiler á Líknargøtu.

Men hvat kom fyrst – blóðtøppurin ella skurðviðgerðin?

Eiler á Líknargøtu er til dialysuviðgerð hvønn mánadag, mikudag, fríggjadag og leygardag. Áður hevur hann verið upp til seks ferðir um vikuna til dialysuviðger, men tað gjørdist ov strævið fyri Eiler